

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 679/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 10. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészároša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTEC s. r. o., Palenčiarska 1828/58, Snina, a [REDACTED], [REDACTED], oboch zastúpených advokátom JUDr. Milošom Kaščákom, advokátska kancelária, Kalinčiakova 10, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 12 Cb 132/2007 zo 7. júna 2012, rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cob 56/2012-235 z 27. augusta 2013 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obdo 29/2015 z 25. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTEC s. r. o., a [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ASTEC s. r. o., a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 12 Cb 132/2007 zo 7. júna 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 56/2012-235 z 27. augusta 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obdo 29/2015 z 25. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti je možné vyvodiť, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol potvrdený napadnutý rozsudok okresného súdu, ktorým boli sťažovatelia ako žalovaní v 1. a 2. rade zaviazaní zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 46 471,48 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Proti druhostupňovému rozsudku odvolacieho súdu podali sťažovatelia dovolanie a navrhli, aby dovolací súd z dôvodov § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. V sťažnosti neuvádzajú, akým výrokom najvyšší súd o ich dovolaní rozhodol.

3. Sťažovatelia uvádzajú, že okresný súd napriek ich opakovanej žiadosti nedal v rámci konania doplniť posudok znalca o pravosti podpisu žalovaného na zmluve o pôžičke zo 16. augusta 2001. Poukazujú aj na to, že podrobné námietky boli uvedené v ich podaní z 10. februára 2012 a tento návrh zopakovali v podaní z 18. mája 2012. V odôvodnení napadnutého rozsudku okresného súdu nie je podľa nich nič uvedené o dôvode nevykonania tohto návrhu.

3.1 Sťažovatelia k napadnutému rozsudku krajského súdu uvádzajú, že tento neodstránil už popísané pochybenie okresného súdu.

3.2 K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovatelia dôvodí, že v rozhodnutí odvolacieho súdu bolo opomenuté posúdenie vznesených námietok a podkladov týkajúcich sa nedostatočne zisteného skutočného stavu veci. Týka sa to procesných, ako aj vecných otázok. Najvyšší súd sa podľa mienky sťažovateľov

nevysporiadal s ich dovolacími námietkami a náležite neodôvodnil svoje závery. Ide najmä o posúdenie neplatnosti právnych úkonov a odmietnutie posúdenia pravosti podpisu kontrolným znalcom, keďže podľa sťažovateľov prvý znalec neurčil nespochybniteľnosť podpisu žalovaného na xerokópii listiny, pretože originál mu nebol doručený.

4. Sťažovatelia navrhli vydať tento nález:

„Základné práva spoločnosti ASTEC s.r.o. Humenné a [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a inú ochranu zaručenú v článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 12 Cb 132/2007 zo dňa 7.6.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.8.2013 sp. zn. 1 Cob 56/2012-235, ako aj uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.4.2016 sp. zn. 5 Obdo 29/2015 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Humenné sp. zn. 12 Cb 132/2007 zo dňa 7.6.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.8.2013 sp. zn. 1 Cob 56/2012-235, ako aj uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.4.2016 sp. zn. 5 Obdo 29/2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie, v ktorom bude rozhodnuté aj o náhrade trov konania pred ÚS SR.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

6. Ústavný súd k sťažnosti sťažovateľov v prvom rade a predovšetkým uvádza, že sťažovatelia sú zastúpení pred ústavným súdom advokátom, a predsa ku svojej sťažnosti nepriložil žiadnu kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu (požiadavka plynúca z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

6.1 Ústavný súd v súvislosti s uvedeným nedostatkom pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 745/2016, IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Ústavný súd v tejto súvislosti už vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 117/05 z 11. mája 2005 uviedol: „Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom.“

6.2 Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o sťažovateľov riadne zastúpených osobou práva znalou (t. j. advokáta), a teda znalou zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6.3 Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde primárne z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

7. K napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd taktiež uvádza, že sťažovatelia síce v petite sťažnosti označili konkrétne články ústavy, ktoré mali byť napadnutým rozsudkom krajského súdu porušené, avšak v obsahu sťažnosti neuvádzajú argumentáciu alebo odôvodnenie ich názoru o porušení týchto článkov ústavy (požiadavka plynúca z čl. 127 ústavy a § 20 a § 49 zákona o ústavnom súde). Preto aj tento nedostatok odôvodňuje možnosť odmietnuť sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

8. Na námietku sťažovateľov o porušení nimi označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu ústavný súd uvádza, že sťažovatelia v sťažnosti neuvádzajú, ako (akým výrokom) najvyšší súd o ich dovolaní rozhodol, čo v spojení s nepriložením kópie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu k sťažnosti znemožňuje ústavnému súdu posúdiť čo i len prípustnosť takejto sťažnosti, nie to ešte jej opodstatnenosť. Aj tento nedostatok dáva ústavnému súdu možnosť odmietnuť sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí.

9. Čo sa týka napadnutého rozsudku okresného súdu, ústavný súd navyše konštatuje, že ide o prvostupňové rozhodnutie, proti ktorému bolo prípustné odvolanie (ktoré sťažovatelia aj podali). V tomto prípade uplatňujúc princíp subsidiarity (čl. 127 ods. 1 ústavy) ústavný súd nemá právomoc na preskúmanie napadnutého rozsudku okresného súdu, keďže existoval iný, odvolací, súd, ktorý bol oprávnený poskytnúť právam sťažovateľov účinnú ochranu. Preto je možné sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25

ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

10. Berúc do úvahy všetky uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2017